

Sygn. akt II CSK 534/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa R.B.
przeciwko Przedsiębiorstwu Wielobranżowemu "A." Spółce z ograniczoną
odpowiedzialnością w P.
o uchylenie ewentualnie stwierdzenie nieważności uchwał,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 czerwca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 kwietnia 2019 r., sygn. akt I AGa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 26 kwietnia 2019 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z 4 października 2018 r., którym oddalono powództwa o stwierdzenie nieważności, ewentualnie uchylenie dwóch uchwał Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej spółki.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał na występowanie istotnych zagadnień prawnych sformułowanych na tle zastosowania art. 177 § 1 k.s.h. oraz art. 159 i art. 246 § 1 k.s.h. Nadto powód podniósł potrzebę dokonania wykładni art. 249 k.s.h.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. może być wyłącznie problem o charakterze prawnym, a nie faktycznym lub wynikającym ze stwierdzonych przez skarżącego uchybień Sądu. Jego rozstrzygnięcie powinno stwarzać przy tym realne i poważne trudności, a także mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia innych spraw. Skarżący winien jest w tym przypadku przedstawić pogłębioną argumentację prawną, bowiem zagadnienie prawne musi mieć charakter ściśle jurydyczny, powstały na tle konkretnego przepisu prawa. Nie może ono odnosić się do subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (zob. postanowienia SN z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18; z 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17; z 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17; z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17).

Spełnienie wyżej przedstawionych kryteriów wymaga od skarżącego sprecyzowania abstrakcyjnie ujętych poważnych wątpliwości co do określonego przepisu prawa. Zagadnienie powinno być przy tym istotne z uwagi na znaczenie jakie przedstawiony problem ma dla systemu prawa, a nadto niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy. Tymczasem, na tle art. 177 § 1 k.s.h. skarżący formułuje szereg kwestii, z których rozstrzygnięcie większości jest oczywiste, jednak nie ma takiego znaczenia dla sprawy, jakie przypisuje mu powód. Skarżący nie przedstawił również żadnej argumentacji prawnej pozwalającej na przyjęcie istnienia rozbieżnych ocen co do treści wymienionego przepisu. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w tym zakresie zawiera cytaty z wypowiedzi przedstawicieli doktryny, bez wyjaśnienia jednak, w jaki sposób miałyby one uzasadniać występowanie zagadnienia prawnego w sprawie i jego istotność. Co więcej, wydaje się, że cytaty te raczej wspierają stanowisko Sądu Apelacyjnego,

który zasadnie potwierdził prawidłowość powszechnej praktyki określania maksymalnej wysokości dopłat jako iloczynu wartości nominalnej udziałów. Wobec tego nie było podstaw do uznania, że na tle zastosowania art. 177 § 1 k.s.h. występuje w sprawie jakiegokolwiek zagadnienie prawne.

Zbliżone uwagi należy również odnieść do zagadnienia sformułowanego na tle art. 159 i art. 246 § 1 k.s.h., z tym jednak dodatkowym zastrzeżeniem, że pozostawało one bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy wobec nie budzącej wątpliwości okoliczności, że uchwała w przedmiocie nałożenia obowiązku dopłat nie stanowiła zmiany umowy spółki, a podjęta została w wykonaniu jej postanowień.

Sąd Najwyższy nie podziela też stanowiska o potrzebie dokonania wykładni art. 249 k.s.h. w zakresie wskazanym przez powoda. Zawarte w tym przepisie klauzule generalne dobrych obyczajów oraz pokrzywdzenia wspólnika odsyłają do pozaprawnego systemu ocen i zasad postępowania, dając sądowi orzekającemu pewną swobodę decyzyjną, która umożliwia dostosowanie ogólnych norm do konkretnego stanu faktycznego. W skardze kasacyjnej nie przedstawiono żadnych argumentów, które wskazywałyby na istnienie w tym zakresie rozbieżności obejmujących stany faktyczne podobne do stanu ustalonego w niniejszej sprawie. Nie wskazano także żadnych przekonujących argumentów na rzecz tezy, że podjęcie uchwały w przedmiocie wniesienia przez wspólników dopłat w sposób oczywisty skutkowało pokrzywdzeniem wspólnika lub było sprzeczne z dobrymi obyczajami.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj